

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection](#)[Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection](#)[Mythologia, Venise, 1567 - Livre VIII](#)[Item](#)[Mythologia, Venise, 1567 - VII, 17 : De Pelope](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VII, 17 : De Pelope

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Venise, 1567 - X \[98\] : De Pelope](#)

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII

[Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 17 : De Pelope](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 18 : De Pelops](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 17 : De Pelops](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

PublicationVenise, Comin da Trino, 1567

ExemplaireMunich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ),

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination233r°-233v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Pélops](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Quæ præcepta si quis diligenter consideret, sanè parum pertinent ad navigationem, at plurimum ad institutionem humanæ vitæ, siquidem multo gravior est fortunatorum casus, quam eorum, qui diu infeliceiter egerunt; omniumque felicitatis molesta est iactura illis, quibus aduersa fortuna spirare cepit. Neque alia de causa hæc celebrata sunt à poetis, nisi vt demonstrarent diuinitatem, & rerum omnium excellentiam nemini esse tutam: optimamque esse mediocritatem, quæ neque inuidiam secum trahat plurimorum; neque in contemnatur: quod patitur infima hoium cõditio. At nunc de Pelope dicatur.

De Pelope.

Cap. XVII.

10

Pelops ille, cuius humerum Ceres comedit, Taygetes & Tantali filius fuisse dicitur vt testatur Eurip. in Oreste;

ὄψα φερὸν πύλασσε, τῶν ἀργῶν ἔργα.

Ab hoc Pelops est editus Atrei pater.

Pelopem alii patriam fuisse Lydum, alii Paphlagonium memorant; vetù quæcumque patria illi fuit, huiusmodi de illo res narrantur. Oenomaus Rex Elidis ac Præ, cum percepisset ex oraculo futurum esse vt à genetro interficeretur, filiamque haberet eximia pulchritudinis ex Eurythoe Hippodamiam, omnibus artibus conatus est homines ab eius cõiugio detertere. Atque currule certamen proposuit Hippodamiz petentibus procis, ea lege, vt qui victus fuisset, trucidaretur: qui verò victor extitisset, Hippodamiz matrimonium obtineret. Alii tamen illud factum fuisse à patre maluerunt, quia filiam amaret, quam nemini volebat concedere: quare illa de oraculo dicitur linxisse. Amabatur eadem à Myrtilo Mercarii & Cleobules filio, vel vt alii voluerunt, Phæthuse; vt alii Maotus, qui auriga erat patris ipsius Hippodamiz. Inter ceteros igitur procos post cædes tredecim aliorum, cū forma præstantem Pelopem Hippodamia vidisset, in eius amorem incidit, atque clam egit cum Myrtilo vt victoriam aduersus patrem Pelopi concederet. Tum Myrtilus clauos modiolis rotarum non immisit, quare fecit vt Oenomaus à Pelope vinceretur, ac cæderetur labentibus rotis. Alii dicunt Oenomaum superatum fuisse à Pelope, quia Myrtilus cereos clauos modiolis infixerat. Concedebat enim Oenomaus procis vt Hippodamiam in suis curribus haberent, atque cursus initium à fluuio Clade, finem Isthmum Corinthiacum esse voluit; ipseque cum hasta à tergo currens in curru sequeretur, qui ab equis velocissimis Phylla, & Arpinna trahebatur. sic igitur cõprehensus procos ipse Oenomaus hasta à tergo transiebat. Tunc iraque dolis Myrtili victus à Pelope Oenomaus cum moreretur imprecatus est Myrtilo vt à Pelope occideretur, quod etiam postea contigit. Nam cum Pelops asportaret Hippodamiam, eaque sicin pateretur in itinere, fecerat parumper de via Pelops ad aquam hauriendam: hanc primam satis aptam occasionem ratus Myrtilus absente Pelope Hippodamiam vitare conatus est. Tunc Hippodamia reuerso Pelopi Myrtilum accusauit, quem Pelops apud Gerzitem promontorium in mare detruxit, quod mare ab eo postea Myrtoû dictum fuit, vt significauit Euripides in Oreste. at Isthm libro duodecimo rerum Atticarum virum bellicosum fuisse Myrtilum scripsit, qui ob promissam sibi, & postea non concessam Hippodamiam, cum Pelope certauerit, à quo tamen victus fuerit. scripsit Paus. in prioribus Eliacis, non duos tantum,

N n n tum,

Mythologia

- rum, sed quatuor fuisse equos Oenomai . memoriam prodidit Xanthus in rebus Lydiz, quatuor illos Oenomai equos Pfillam, Arpinnam, Ocyn, Aoratium fuisse nominatos : ac promissum fuisse Myrtilo doli premium iureiurando à Pelope, ut prima nocte Myrtilus esset cum Hippodamia, quod postea cum ille reposceret, fertur è naui in mare à Pelope deiectus, veluti testatur etiam Paul. in Arcadicis . Cum eius corpus æstu maris eiectum ad Pheneatas applicuisset, sepultum fuit honorificè, & annua sacrificia illi instituta : quævis Myrtoum mare non à Myrtilo, sed à Myrtone puella ibi summersa nomen indicum fuisse testatur Duris Samius . Dicitur Pelops filios habuisse
- 10 Cleonen, Letreum, Atreum, Alcathoum, Lyfidicen, Plysthenem ac Thiestem ; sed è quibus mulieribus non constat . Pelopem sepultum fuisse Letrinæ, quæ ciuitas fuit Elidis scripsit Isacius ; atque Troia omnino capi non poterat, ut prædixit oraculum, antequam Neoptolemus Achilles filius, & ossa Pelopis, & arcus Herculis, quem habebat Philoæetes, in Græciam portarentur . Neque plura ferè his de Pelope memorie prodita sunt . Sed cur hæc de Pelope & Hippodamia, quæ non dissentiant ab historica narratione, recepta sunt à poetis, & celebrata ? Quia nihil aliud est humana vita, nisi similis huic certamini contentio: quippe cū pericula, calamitatesq; sint subeundæ, & fortiter cum voluptatibus pugnandum ; à quibus si vincamur in perniciem profus ducimur ; ac si victores ipsi extiterimus, viri fortes & constantes habebimur, fortitudinemque tanquam Hippodamiam semper contubernalem habebimus per vniuersam vitam ; cum in naturam prope vertatur cōsuetudo . quòd autem pronū sit ac velox ingenium siue natura mortalium ad voluptates testantur ipsa equorum nomina . cum Arpinna rapacem significet, Ocys & Pilla veloces sint ; Aoratus autem videri non possit . cum igitur vellet ostendere plenam contentionis, plenam miseriarum, plenam periculorum vitam esse mortalium, semper voluptatibus inuoxerunt pericula, cum omnes denique calamitosæ existant . Atque ut nos ab illis retraherent, & ut viri boni efficeremur pro viribus, demonstrarunt, quæ supplicia proponantur iis, qui victi fuerint à voluptatibus . Hæc vna causa extitit, cur hæc memorie prodita sint, & à poetis celebrata . ac nunc de Perseo dicamus .
- 30

De Perseo .

Cap. XVIII.

- Per similis Oenomai fuit causa, quæ Acrisium Danaes patrè & auum Persei compulit, ut nemini filiam in matrimonium concederet: quippe is responsum occeperat futurum esse ut à nepote, qui nasceretur è filia Danae, occideretur . fuit enim Danae Persei mater Acrisii Argiuorum Regis & Euridices Eurotei filia, quæ cum nata esset, Acrisius adiuit oraculum ut,
- 40 an marem aliquem filium postea habiturus esset, sciscitaretur . Tum respondit oraculum nullum quidem marem habiturum, sed fore ut nasceretur nepos è filia, à quo ipse occidatur, ut scripsit Pherecydes in 12. historiarum . tū iste domum reuersus æneum thalamum in aula domestica subterraneū extruxit, ut ait Soph. in Antigone, in quem Danaen cum nutrice inclusit, custodiasque adhibuit, ne filius vllus ex ea nasceretur, ut scripsit Paul. in Corinthiacis, & Horatius lib. primo Carminum ;

Inclusam Danaen turris æneæ
Robustaque fores, & vîgilum canum

Trille